

Arrest

nr. 304 138 van 29 maart 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 3 november 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het arrest nr. X van 11 september 2023 van de Raad van State waarbij het arrest nr. X van 4 maart 2021 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt vernietigd.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2024.

Gelet op het proces-verbaal van 26 februari 2024 waaruit blijkt dat de zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de zitting van 11 maart 2024 om 10 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. DE PAUW loco advocaat B. SOENEN en van attaché N. STERK die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 13 augustus 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 30 juli 2020.

1.2. De commissaris-generaal neemt op 29 september 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraanse nationaliteit te hebben en sjiiitische Arabier te zijn. U bent geboren te Ahwaz op (...) 1987. U hebt tot aan uw vertrek in Ahwaz gewoond, bent hoger opgeleid en werkte er als automechanicus. U bent in januari 2014 getrouwd met J. A. en jullie hebben samen een zoon geboren in 2015. Uw vrouw en kind verblijven momenteel in Ahwaz.

In december 2017 hebt u deelgenomen aan een betoging tegen het Iraanse regime inzake de discriminatie van Arabieren in Ahwaz. Deze protesten draaiden uit op wederzijds geweld tussen de betogers en de ordediensten, uw huis werd beschoten en u raakte door een steen gewond aan uw hoofd. Daags nadien hebt u hiervoor medische hulp gezocht en bleek de verwonding na een CT-scan niet ernstig te zijn.

In juni 2019 wilde u uw zus in België bezoeken en kreeg u telefonisch bericht dat uw visum was goedgekeurd. Nog voor uw afreis waren er zware overstromingen in Ahwaz waarbij u samen met vrienden uit uw voetbalploeg deelnam aan hulpacties voor de lokale bewoners. Tijdens deze hulpacties deed u samen met uw neef G. L. S. en uw vriend Q. S. politieke uitspraken inzake het regime dat achter de overstroming zou zitten. Hierdoor hebt u driemaal problemen ondervonden met de Basji. Deze kwamen zich ook na de hulpacties bij de bewoners informeren naar wat jullie aan het doen waren. Een week voor uw vertrek naar België kreeg u bericht dat uw vriend Q. S. was opgepakt. U vernam pas later dat hij werd vrijgelaten, maar omdat u toen vreesde dat u ook op een lijst met gezochte personen stond, hebt u bij het vertrek naar uw zus via een tussenpersoon de controles op de luchthaven omzeild.

U hebt Iran verlaten op 28 juni 2019 en bent in België toegekomen op 29 juni 2019. Op 13 augustus 2019 hebt u een verzoek om internationale bescherming ingediend. Bij terugkeer naar Iran vreest u de doodstraf of levenslange opsluiting.

Nadat u in België was hebt u namelijk vernomen dat er ook een huiszoeking heeft plaatsgevonden bij u thuis waarbij men uw vrouw wilde arresteren. Uw vrouw was echter niet op de hoogte van uw politieke uitspraken tijdens de hulpacties en werd na tussenkomst van anderen uiteindelijk niet meegenomen. Men heeft wel uw computer in beslag genomen maar hierop stond niets belastend. Na de huiszoeking heeft de Ettelaat telefonisch contact gezocht met uw vrouw. Ze hebben haar gevraagd met hen mee te werken en ze kreeg tot de volgende dag bedenktijd waarna ze haar opnieuw zouden bellen om haar een adres te geven waar ze naartoe kon gaan. Uw vrouw heeft echter haar telefoon afgezet en uw vader ingelicht. Uw vader zelf werd later ook door de Ettelaat gecontacteerd en uitgenodigd op de revolutionaire rechtbank waar ze hem meedeelden dat hij aan u moest laten weten dat u diende samen te werken met hen alsook dat u banden had met de Ahwazi-partij. U weigerde samen te werken hetgeen uw vader hen ook heeft overgemaakt. Daarna hebben uw vrouw noch uw vader nog problemen ondervonden met de autoriteiten. Uw broer werd wel weggestuurd van zijn studies Islamitische wetenschappen en uw neef G. L. S., die in Iran gebleven was, werd er op straat vermoord.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw origineel paspoort, uw Shenاسنامه en uw huwelijksattest voor. U legt tevens documenten inzake uw huwelijk en opleiding voor. U legt verder foto's van kogelinslagen, van traangashulzen, van de verwondingen aan uw hoofd en van kopies van de CT-scan voor. Dit naar aanleiding van de protesten in 2017 waaraan u deelgenomen hebt. U legt ook een document voor met hierop een slogan welke u via een Instagrampagina ontving en zelf verder verspreidde tijdens protesten. Voorts legt u foto's van de hulpacties in 2019 en een kopie van de oproepingsbrief van de rechtbank van 'Al Ikilab' voor. U legt ook enkele foto's neer waarop uw vriend S. Q. samen met zijn neef staat afgebeeld, alsook een USB-stick met hierop foto's van uw ontmoetingen met A. Z., A. H. en A. H., verantwoordelijken voor het Belgische partijbureau van het Arabisch front voor de bevrijding van Ahwaz. Voorts maakt u een screenshot over van uw berichten met leden van de Belgisch afdeling van de partij alsook legt u een bevestigingsbrief voor van de partij waarin staat dat u sympathisant bent. Tot slot legt u ook een kopie van een brief betreffende plannen om de rivier Karoen te laten opdrogen en een brief van de directrice van het opvangcentrum in België, waarin ze u bedankt voor uw medewerking, voor.

B. Motivering

U vreest bij terugkeer naar Iran de doodstraf te krijgen of levenslang in detentie gehouden te worden door de autoriteiten omwille van de problemen die u kreeg naar aanleiding van uw activiteiten tijdens de hulpacties bij de overstromingen in 2019. Er kan echter geen geloof gehecht worden aan uw politiek activisme noch aan de problemen die u naar aanleiding hiervan zou hebben ondervonden waardoor u bij terugkeer naar Iran in het vizier van de autoriteiten zou komen.

Vooreerst slaagt u er niet in aannemelijk te maken dat u samen met twee kompanen gevisieerd werd door de Iraanse autoriteiten. U haalt aan dat S. Q., uw neef en uzelf vervolging vrezen. U bent kunnen vluchten, S. werd gearresteerd en uw neef gedood (notities persoonlijk onderhoud, d.d. 30/07/2020, CGVS, p. 8, 19). U vreest dat S. door de martelingen bij zijn arrestatie alles zou doorgeven en uw naam zou doorgeven (CGVS p. 21). S. was de persoon die u in contact bracht met het politieke instagramprofiel waarop u slogans voor protesten vond (CGVS p. 10) en die de hulpacties coördineerde (CGVS p.16). U slaagt er echter niet in aannemelijk te maken dat S. ooit gearresteerd werd, laat staan uw naam laten vallen zou hebben bij de Iraanse autoriteiten. Zo blijkt u geen idee te hebben welke dienst exact S. heeft gearresteerd, waar hij werd gearresteerd, wanneer hij werd gearresteerd, hoelang hij werd vastgehouden of wat hem ten laste werd gelegd (CGVS, p. 21). Daarenboven weet u zelfs niet of hij daadwerkelijk gefolterd is tijdens zijn arrestatie

waardoor uw argument aangaande waarom u geïmagineerd wordt een blote bewering blijft (CGVS p.21). Nochtans werd S. Q. na een tijdje vrijgelaten en heeft u tot de dag van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS nog contact met personen uit uw voetbaltroep (CGVS p. 4), waarvan leden op hun beurt in contact staan met S. (CGVS p.21). Dat u geen enkel antwoord kunt geven op deze basisinformatie, terwijl u net omwille van de vervolgingsfeiten die S. zou hebben ervaren het land bent ontvlucht, ondermijnt ten stelligste de waarachtigheid van uw persoonlijke vervolgingsvrees. Uw bewering dat u weliswaar geprobeerd heeft informatie over S. te verzamelen via gezamenlijke vrienden van de voetbaltroep, zonder succes, is weinig geloofwaardig. U haalt aan dat ze een paar keer geprobeerd hebben S., nochtans de coach van de ploeg (CGVS, p. 21), uit te vragen, maar dat hij geen antwoord gaf (CGVS, p. 21). Het is opmerkelijk dat, indien uw vrienden daadwerkelijk info zouden hebben willen vragen aan S. om u te helpen, S. zelf dit zou hebben geweigerd zodoende u geen zicht te geven op uw eigen vervolgingsfeiten. S. zal ook wel weten dat u Iran bent ontvlucht om dezelfde reden als hij gearresteerd werd. Dat hij u, een trouwe medestander, dan informatie zou ontfangen is weinig geloofwaardig. Bovendien is uw bewering dat ze uit vrees voor hun eigen leven niets aan u hebben verteld weinig coherent met uw verklaring direct nadien dat ze wel een paar keer geprobeerd hebben S. vragen te stellen waaruit blijkt dat u het er wel met hen heeft over gehad (CGVS, p. 21). Indien ze zouden vrezen voor hun leven mag worden verondersteld dat er gewoonweg niet zou over gepraat worden in het algemeen. Op een andere manier heeft u niet meer geprobeerd informatie te bekomen over de arrestatie van S., hetgeen toch opmerkelijk is (CGVS, p. 22). De vaststelling dat u amper tot geen informatie kunt geven over de arrestatie van S. Q. ondermijnt uw bewering in Iran omwille van politieke activiteiten vervolgd te worden.

Dezelfde redenering kan overigens doorgetrokken worden met betrekking tot uw neef G. L. S., de zoon van uw oom aan moederszijde die – zo verklaart u - dezelfde problemen heeft ondervonden als u en S., maar terwijl S. werd opgepakt en u naar het buitenland gegaan bent, is uw neef in Iran gebleven waar hij op straat vermoord werd (CGVS p. 8). Hierover verder bevraagd kan u echter niet antwoorden wie hem vermoord heeft, noch door welke dienst. Geconfronteerd met de bedenking dat u dan ook niet kan weten waarom hij vermoord werd, komt u niet verder dan te stellen dat hij werd doorgeschoten door mensen in burger die rustig en niet bang of zenuwachtig waren en op basis hiervan bent u ervan overtuigd dat het om mensen van de overheid gaat (CGVS p. 8). Deze verklaring voldoet allerm minst aangezien u zelf de moord op uw neef koppelt aan uw eigen vrees en u voorts nog in contact staat met familieleden in Iran. Uw verklaring dat u omwille van veiligheidsredenen geen informatie kon bekomen over zijn dood, is dan weer weinig coherent met uw verklaring dat u wel geprobeerd hebt informatie te achterhalen over de arrestatie van S. (CGVS, p. 21). Er kan dan ook van u verwacht worden dat u meer concrete informatie over de dood van uw neef kan meedelen. Ook vreemd is dat u het land bent ontvlucht maar dat uw neef, die zoals u aanhaalt dezelfde problemen als u had ondervonden (CGVS, p. 8), na een kort onderduiken, gewoon weer huiswaarts keerde en daarbij ook gewoon weer naar buiten ging. Het mag verwondering heten dat uw neef zoveel risico zou nemen door zich terug huiswaarts te begeven, indien u en hij dezelfde vervolgingsfeiten zouden gekend hebben.

Vervolgens ondermijnen ook uw verklaringen over de feiten die uw echtgenote en vader ondervonden hebben, uw geloofwaardigheid. Zo stelt u dat er op de dag dat u vertrok uit Iran een inval werd gedaan bij uw echtgenote thuis.

U verklaart dat er achteraf aan u werd gezegd dat dit door de Ettelaat was omdat zij enige tijd later telefonisch contact hadden opgenomen met uw vrouw (CGVS p. 6). Hierbij dient opgemerkt te worden dat u tijdens uw eerdere verklaringen bij DVZ nagelaten hebt deze telefonisch oproep naar uw vrouw te vermelden. U vermeldde er enkel dat de ordediensten haar proberen meenemen hebben bij de inval maar dat ze ervan afzagen omdat ze niet op de hoogte was van uw activiteiten en door toedoen van omstaanders (vragenlijst CGVS, d.d. 28/01/2020, vraag 5). Dat u dergelijke problemen, die overigens essentiële elementen in uw asielrelaas zijn, niet vermeldt bij DVZ maar pas later bij het CGVS, doet ernstige twijfels reizen over de geloofwaardigheid van deze problemen. Voorts stelt het CGVS vast dat u, met betrekking tot dit telefoongesprek van de Ettelaat naar uw vrouw, eerst verklaart dat uw vrouw een adres heeft gekregen om naartoe te gaan maar wanneer u gevraagd wordt welk adres haar dan werd doorgegeven, u uw verklaring verandert en stelt dat ze de volgende dag zouden terugbellen om haar een adres door te geven (CGVS p. 5). Gevraagd wat er vervolgens gebeurde, verklaart u dat uw vrouw gewoon haar telefoon heeft afgezet waarna ze geen problemen met de Ettelaat meer ondervonden heeft (CGVS p. 6). De tegenstrijdigheid betreffende de inhoud van het telefoongesprek en het opmerkelijke en weinig plausible feit dat uw vrouw geen problemen meer ondervonden heeft met de Ettelaat nadat deze eerst een huiszoeking gedaan hebben, vervolgens telefonisch contact maakten en daarenboven daags nadien een antwoord van haar verwachtte, ondermijnt de geloofwaardigheid van de problemen die uw vrouw zou ondervonden hebben. Het is overigens eveneens onbegrijpelijk dat u terwijl u voor uzelf wel voorzorgsmaatregelen neemt bij uw vertrek uit Iran, u nalaat uw vrouw in kennis te stellen van nakende problemen met de autoriteiten (CGVS p. 7). Indien u daadwerkelijk het land bent ontvlucht met behulp van een handlangers, om zo de autoriteiten te ontlopen, mag worden verwacht dat u uw vrouw enigszins op de hoogte zou hebben gebracht van nakende problemen (CGVS, p. 19). Vervolgens slaagt u er evenmin in de toenadering van de autoriteiten naar uw vader toe aannemelijk te maken. Zo is het niet geloofwaardig dat u deze feiten onvoldoende in een tijds kader kunt situeren. Als u namelijk gevraagd wordt wanneer uw vader gecontacteerd werd door de overheidsdiensten komt u niet verder dan te stellen dat dit voor corona was (CGVS p. 5). Ter verklaring waarom u niet

specifieker kan zijn, stelt u dat u niet goed bent in data te onthouden (CGVS p. 5). U wordt vervolgens gevraagd om aan te geven hoeveel tijd er dan lag tussen het telefoongesprek dat uw vrouw had met de Ettelaat en het contact van de Ettelaat met uw vader maar ook nu kan u geen antwoord geven (CGVS pg.6). Er mag verwacht worden dat u deze problemen specifieker kan plaatsen in de tijd temeer u nog contact hebt met uw familieleden en u dus in de mogelijkheid bent u hierover te informeren. Dat u dit nalaat, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van deze problemen. Bovendien lijkt het weinig aannemelijk dat de autoriteiten uw vader zouden vragen om u te overtuigen samen te werken met hen en hij de volgende dag al een antwoord diende te geven (CGVS, p. 6). Dat de autoriteiten enkel zo'n algemene vraag zouden gesteld hebben en al onmiddellijk antwoord zouden hebben verwacht, is opmerkelijk. Bovendien is het frappant dat u helemaal niets kunt zeggen over de personen of dienst die uw vader contacteerden. Behalve de algemene benaming 'Ettelaat' weet u niet wie exact uw vader gebeld heeft, weet u niet of het dezelfde persoon was die uw echtgenote had gecontacteerd en weet u niet met wie exact uw vader heeft gesproken op de rechtbank. Verwacht mag worden dat u zich toch enigszins iets gedetailleerder zou vergewissen van de feiten die betrekking hebben op uw problemen met de Iraanse autoriteiten, indien geloofwaardig.

Tot slot legt u ter ondersteuning van de aangehaalde problemen een oproepingsbrief van de rechtbank van (fonetisch) Enkilibe/Al Ikilab voor waarin zou staan dat u zich dient aan te melden op de rechtbank omdat u zou verteld hebben dat de Iraanse staat slechts is. Met betrekking tot de oproepingsbrief dient ten eerste opgemerkt te worden dat de brief een kopie betreft waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Op basis van de kopie die u voorlegt is evenmin uit te maken of het een kopie van een officieel document is. Er is geen officiële stempel of logo op het voorgelegde document terug te vinden. Daarenboven is het document quasi onleesbaar. Aangezien het document moeilijk leesbaar is, werd u gevraagd zelf de inhoud weer te geven. Wanneer u wordt gevraagd de inhoud te vertalen zegt u dat dit voor u moeilijk is om juist te vertalen, gezien dit document in het Farsi is geschreven (CGVS, p. 17). Het mag verwondering heten dat u dit document niet aan een landgenoot in België zou hebben voorgelegd die het Farsi machtig is, eens u het ontvangen had, om zo de correcte inhoud te weten te komen. Uw desinteresse hierin ondermijnt nog maar eens uw geloofwaardigheid. Gevraagd welke reden van oproeping er staat vermeld, komt u dan ook niet verder dan te stellen dat de beschuldiging 'zaken over de Iraanse staat vertellen' is. Een datum waarop deze beschuldiging betrekking heeft noch een wetsartikel op basis waarvan u werd opgeroepen voor de rechtbank zouden vermeld staan (CGVS p. 17-18). Het document werd ter vertaling voorgelegd en hieruit blijkt dat de brief afkomstig zou zijn van de revolutionaire rechtbank van Ahwaz, maar de naam aan wie het document gericht is, is niet leesbaar. Bovendien blijkt uit de vertaling dat er geen nummer noch een handtekening is van de agent die de brief heeft afgeleverd. Op basis van bovenvermelde vaststellingen kan er dan ook weinig bewijswaarde gehecht worden aan de oproepingsbrief zelf. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw motieven eens te meer. In de kantlijn dient eveneens te worden opgemerkt dat aan dergelijk document sowieso maar bewijswaarde kan worden toegekend indien het wordt ondersteund door geloofwaardige verklaringen, hetgeen niet het geval is. Bijgevolg kan de brief de vaststellingen aangaande de ongeloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen niet weerleggen.

Bovenstaande vaststellingen leiden ertoe dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen door de Iraanse autoriteiten gezocht te worden omwille van uw hulp bij de overstromingen in Ahwaz. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat de hulpacties waaraan u in 2019 deelnam, en die de directe aanleiding voor uw aangehaalde problemen vormden, op zich niet verbonden waren met enige partijpolitieke activiteiten (CGVS, p. 12). U verklaart dat u als sympathisant niet echt activiteiten uitvoerde maar wel het gedachtegoed verspreidde. Gevraagd hoe u het gedachtegoed dan verspreidde verwijst u terug naar de hulpacties bij de overstromingen en zegt u uiterst algemeen dat u met de mensen sprak en vertelde dat de overstromingen bewust gecreëerd werden om hen weg te jagen uit het vaderland en jullie voor alle hulp gingen zorgen (CGVS, p. 12). Meer haalt u niet aan. Het mag verwondering heten dat de Iraanse overheid enkel en alleen op basis van deze algemene verklaringen u wenst te vervolgen. Te meer daar u alles op eigen initiatief organiseerde en uw hulp niet georganiseerd werd vanuit een politieke oppositiepartij (CGVS, p. 12). De voorgelegde foto's tonen aan dat er daadwerkelijk hulpacties gaande waren naar aanleiding van de overstromingen maar kunnen verder niet bevestigen of u noch uw neef of vriend S. daarbij aanwezig waren, laat staan dat erop te zien is dat u er politieke boodschappen verkondigde en er vervolging door vreest. U haalt namelijk aan niet zelf op de foto's te zien te zijn (CGVS, p. 16).

Ter staving van uw betrokkenheid bij de politieke partij Arab Front for Liberation of Alahwaz legt u een document voor afkomstig van het Arab Front for liberation of Alahwaz, met hoofdzetel in Nederland, waarin overigens niets meer vermeld wordt dan dat u sympathisant bent voor de partij en u uw land diende te ontvluchten. Zo wordt er bijvoorbeeld niet in vermeld hoelang u al als sympathisant aan de partij verbonden bent. Uit de screenshot van uw Whatsapp-conversatie met A. H., dewelke u op vraag na het persoonlijk onderhoud hebt overgemaakt, blijkt dat het voorgelegde document van de partij u werd overgemaakt op 10 juli 2020, hetgeen vermoedens doet rijzen dat het document op uw vraag en in het kader van uw verzoek om internationale bescherming werd opgesteld waardoor het, ook gezien de summiere inhoud, weinig toegevoegde bewijswaarde heeft. Het gesolliciteerd karakter ontnemt het stuk namelijk zijn objectieve bewijswaarde. Wat betreft uw politieke activiteiten blijkt verder uit uw verklaringen dat u voorafgaand aan het jaar 1396 (2017/2018 Gregoriaanse kalender) ook deelnam aan protesten en in 1396 zelf deelnam aan een betoging. U legt hierbij een document voor dat een Arabische slogan bevat afkomstig van het

Instagramprofiel van een zekere S. A. en dat u deze slogan bij dergelijke protesten verspreidde (CGVS, p. 10). Uit deze foto blijkt echter allerm minst dat u deze zou hebben verspreid. Wat er ook van zij, de Iraanse autoriteiten zijn niet op de hoogte van uw deelname aan deze protesten, geeft u zelf aan (CGVS, p. 11). Niettemin u mogelijks wel enige sympathie koestert voor de politieke partij Arab Front for Liberation of Alahwaz toont u bijgevolg geenszins aan dat dit ook geweten is door de Iraanse autoriteiten, noch dat u daarvoor bij terugkeer vervolging dient te vrezen. Inzake uw politiek profiel kan op heden dan ook geen gegronde vrees voor vervolging bij een eventuele terugkeer weerhouden worden. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u sinds uw vertrek uit Iran via uw neef wel contact heeft met enkele leden van de partij die haar hoofdkwartier houdt in Nederland, maar dat u geen idee hebt van enige buitenlandse activiteiten van de partij (CGVS, p. 12). Meer nog, één van de verantwoordelijken van de partij in België, A. H., zou u voorgesteld hebben om lid te worden hetgeen u geweigerd hebt omdat u geen lid wil worden uit vrees voor uw leven. Gevraagd waarom u vreest voor uw leven indien u in België lid zou worden van de partij, verklaart u dat u zich afvraagt of de Belgische staat u wel voldoende veiligheid zou kunnen garanderen (CGVS, p. 13). Los van het feit dat deze laatste bedenking haaks staat op uw verzoek om internationale bescherming te krijgen van België, geeft uw weigering eveneens aan dat uw betrokkenheid bij de partij eerder gering is. U hebt bijgevolg niet aannemelijk gemaakt dat u na uw vlucht uit Iran alsnog in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen bent omwille van uw politiek activisme.

Ook met betrekking tot uw politieke profiel kan u niet aannemelijk maken dat u hierdoor in het vizier van de Iraanse autoriteiten staat. U stelt dat u actief bent op facebook waar u sociaal-politieke activiteiten op heeft. Vreemd genoeg schrijft u enerzijds zelf uw profielnaam op, namelijk 'A. A.' (CGVS, p. 9) om dit na de pauze tijdens uw persoonlijk onderhoud al te corrigeren naar 'A. F. A. A.' (CGVS, p. 18). Dit ondermijnt uw directe band met dit profiel. Bovendien dient te worden opgemerkt dat sowieso beide profielen uw eigen naam niet bevatten en u zelf verklaart dat het een persoonlijk profiel is wanneer u gevraagd wordt of 'A. A.' een openbaar profiel is of niet (CGVS, p. 9). Bijgevolg kan niet weerhouden worden dat u op basis van eventuele sociaal-politieke facebookberichten op dit profiel in het vizier van de Iraanse autoriteiten loopt en zou lopen bij terugkeer. Voorts is het in het licht van uw overige verklaringen weinig waarschijnlijk dat de autoriteiten u toedichten aanhanger van een Ahwaz-partij te zijn. U stelt namelijk zelf dat u een sympathisant van de partij Arab Front for Liberation of Alahwaz (AFLA) bent sinds het Iraanse jaar 1394 of 1395 (hetgeen overeenkomt met 2015 of 2016 in de Gregoriaanse kalender) maar dat het door de autoriteiten niet geweten is dat u sympathisant bent (CGVS, p. 11).

Tijdens uw gehoor bij DVZ gaf u naast de problemen naar aanleiding van de hulpacties ook aan dat uw vrees bij terugkeer afkomstig was van uw deelname aan een betoging in 1396. Wat de gebeurtenissen in 1396 betreft, namelijk de betoging waaraan u deelnam en waaraan u een hoofdwonde aan overhield en waarbij ook uw woning beschoten werd, dient er te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk maakt dat u ingevolge deze gebeurtenissen op heden enige vrees voor vervolging dient te koesteren. U legde weliswaar foto's van uw hoofdwonde, alsook kopies van een CT-scan van deze wonde, documenten inzake uw opname in het ziekenhuis en foto's van kogelinslagen in uw woning voor, maar er dient vastgesteld te worden dat de opgelopen en ondertussen genezen hoofdwonde noch de kogelinslagen in uw woning aantonen dat u persoonlijk gevisieerd werd (CGVS, p. 15). Deze foto's tonen niet aan waar en hoe u deze verwondingen opliep, de kogelinslagen tonen dan weer niet aan dat het uw huis betreft. Zoals blijkt uit uw verklaringen geeft u bij het CGVS zelf aan dat u naar aanleiding van deze betoging geen actuele vrees koestert (CGVS, p. 19), dat de kogelinslagen willekeurig waren (CGVS, p.15) en dat u niet weet wie u de verwonding aan uw hoofd heeft toegebracht (CGVS, p.15). Gelet op het voorgaande, zijn er goede redenen om aan te nemen dat u ingevolge uw deelname aan de betogingen op heden geen vervolgingsproblemen dient te vrezen bij terugkeer.

Tot slot kan vastgesteld worden dat u Iran via de luchthaven op een legale manier hebt kunnen verlaten. U was namelijk voor de problemen al van plan Iran tijdelijk te verlaten en had reeds een visum aangevraagd en gekregen om familie in België te bezoeken (CGVS, p.14). Naar aanleiding van de arrestatie van uw vriend S. enkele dagen voor uw vertrek vreesde u echter dat men u mogelijk zou arresteren op de luchthaven. U geeft dan ook zelf aan een beroep gedaan te hebben op een tussenpersoon die voor u de nodige stempels in het paspoort kon bemachtigen en die u via een alternatieve route in de luchthaven tot het vliegtuig geleid heeft (CGVS pg. 19). Hierbij is het op zich al opmerkelijk dat u gezien uw aangehaalde vrees alsnog het risico neemt om het land legaal via de luchthaven te verlaten. Doch aangezien u het land uiteindelijk op legale manier verlaten hebt, houdt dit in dat u bij een eventuele terugkeer geen problemen op de luchthaven hoeft te verwachten naar aanleiding van een illegaal vertrek.

Tijdens het gehoor bij DVZ haalde u tenslotte nog aan dat u net als alle Arabieren in Ahwaz problemen hebt gehad. Zo mag u uw eigen taal niet spreken, mag u geen traditionele kledij dragen en wordt u gediscrimineerd op de arbeidsmarkt. Aan het einde van uw gehoor op het CGVS haalt u eveneens aan dat u niet vrij was om de naam van uw kind te kiezen. U wilde hem F. noemen maar dit werd u verboden (CGVS, p. 23). Het CGVS is op de hoogte van de situatie van Arabieren in Iran maar er dient geconcludeerd te worden dat u persoonlijk wel degelijk hebt kunnen studeren en werken in Iran (CGVS, p. 3). U heeft twee hogere opleidingen kunnen volgen en bent na uw studies onmiddellijk beginnen werken (CGVS, p. 3). Dat de Iraanse overheid algemene kledij- en taalvoorschriften in de openbare ruimte oplegt en u uw eerste naamkeuze diende aan te passen, is onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in

de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien geeft u zelf te kennen dat er niets mis is met de huidige naam van uw zoon (CGVS, p. 23).

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen leidt tot de conclusie dat u niet aannemelijk heeft kunnen maken dat u in Iran daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend en komt u evenmin in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus.

De overige door u voorgelegde documenten wijzigen deze beslissing niet. Uw paspoort en geboorteboekje bevestigen uw identiteit en nationaliteit die niet ter discussie staan. De documenten verwijzend naar uw huwelijk bevestigen wat evenmin betwist wordt. De foto's die u voorlegt en waarop uw vriend S. Q. samen met zijn neef te zien zou zijn, zijn verder niet verifieerbaar en voegen ook geen informatie toe inzake uw persoonlijke vrees. De brief van mevrouw T., directrice van het opvangcentrum in Moeskroen, toont aan dat u zich behulpzaam opstelt in het opvangcentrum maar heeft verder geen bewijswaarde met betrekking tot uw asielrelaas. De brief met woorden van Q. over de rivier Karoen voegt evenmin informatie toe inzake uw persoonlijke vrees.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/2 tot en met 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht deze concreet te weerleggen.

2.2. Stukken

2.2.1. Op 22 februari 2024 dient verweerder overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij (met de weblink) verwijst naar de COI Focus - Iran: Surveillance van de diaspora door de Iraanse autoriteiten van 10 mei 2023.

2.2.2. Op 8 maart 2024 brengt verzoeker een aanvullende nota bij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarbij wordt gewezen op de eerder aangebrachte informatie middels een aanvullende nota van 24 februari 2021 die zich evenwel niet in het rechtsplegingsdossier bevindt. Er wordt hierbij gewezen op volgende inventaris:

“-1. « Arrestatie van 160 protesterende burgers van Khuzestan (Ahvaz) » - <https://www.bbc.com/persian/43626477-17.11.2020> (beëdigde vertaling van onderstreepte passages)

-2. « Arrestatie van 3 arabische burgers door de veiligheidsdiensten Ahvaz »

Farsi.alarabiya.net 23.10.2020 (beëdigde vertaling)

-3. « Iran-Des centaines de personnes arrêtées lors d'un vaste coup de filet contre les Arabes Ahwazis » « Iran. Honderden mensen in een inval tegen de arabische Ahvazis » *www.amnesty.org* 02.11.2018

-4. Parlementaire vraag- Raad van Europa- E 5142/06- 28.11.2006 « Persécution de la minorité arabe en Iran » « Vervolg van de arabische minderheid in Iran »

-5. « Téhéran mène une politique discriminatoire au Khuzestan pour des raisons économiques et stratégiques Ahwaz ou les malheurs des Arabes persécutés en Iran » *www.lorientlejour.com*, 29.05.2006.”

2.2.3. Op 11 maart 2024 brengt verzoeker ter terechtzitting een nieuwe aanvullende nota bij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waaraan een brief van zijn zus wordt toegevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

Waar verzoeker de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, wijst de Raad erop dat deze inhoudt dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Het beschermingsverzoek van verzoeker is gesteund op een vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten omwille van zijn deelname aan een betoging tegen de overheid en wegens zijn activiteiten tijdens de hulpacties in het kader van de overstromingen in 2019. Tevens haalt verzoeker de discriminatie ten aanzien van Arabieren aan en wijst hij op zijn politieke activiteiten.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Iran een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.3.4.2. In de bestreden beslissing wordt vooreerst terdege gemotiveerd dat verzoeker er niet in slaagt aannemelijk te maken dat hij samen met twee kompanen gevisieerd werd door de Iraanse autoriteiten:

“U haalt aan dat S. Q., uw neef en uzelf vervolging vrezen. U bent kunnen vluchten, S. werd gearresteerd en uw neef gedood (notities persoonlijk onderhoud, d.d. 30/07/2020, CGVS, p. 8, 19). U vreest dat S. door de martelingen bij zijn arrestatie alles zou doorgeven en uw naam zou doorgeven (CGVS p. 21). S. was de persoon die u in contact bracht met het politieke instagramprofiel waarop u slogans voor protesten vond (CGVS p. 10) en die de hulpacties coördineerde (CGVS p.16). U slaagt er echter niet in aannemelijk te maken dat S. ooit gearresteerd werd, laat staan uw naam laten vallen zou hebben bij de Iraanse autoriteiten. Zo blijkt u geen idee te hebben welke dienst exact S. heeft gearresteerd, waar hij werd gearresteerd, wanneer hij werd gearresteerd, hoelang hij werd vastgehouden of wat hem ten laste werd gelegd (CGVS, p. 21). Daarenboven weet u zelfs niet of hij daadwerkelijk gefolterd is tijdens zijn arrestatie waardoor uw argument aangaande waarom u gevisieerd wordt een blote bewering blijft (CGVS p.21). Nochtans werd S. Q. na een tijdje vrijgelaten en heeft u tot de dag van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS nog contact met personen uit uw voetbaltroep (CGVS p. 4), waarvan leden op hun beurt in contact staan met S. (CGVS p.21). Dat u geen enkel antwoord kunt geven op deze basisinformatie, terwijl u net omwille van de vervolgingsfeiten die S. zou hebben ervaren het land bent ontvlucht, ondermijnt ten stelligste de waarachtigheid van uw persoonlijke vervolgingsvrees. Uw bewering dat u weliswaar geprobeerd heeft informatie over S. te verzamelen via gezamenlijke vrienden van de voetbaltroep, zonder succes, is weinig geloofwaardig. U haalt aan dat ze een paar keer geprobeerd hebben S., nochtans de coach van de ploeg (CGVS, p. 21), uit te vragen, maar dat hij geen antwoord gaf (CGVS, p. 21). Het is opmerkelijk dat, indien uw vrienden daadwerkelijk info zouden hebben willen vragen aan S. om u te helpen, S. zelf dit zou hebben geweigerd zodoende u geen zicht te geven op uw eigen vervolgingsfeiten. S. zal ook wel weten dat u Iran bent ontvlucht om dezelfde reden als hij gearresteerd werd. Dat hij u, een trouwe medestander, dan informatie zou ontfangen is weinig geloofwaardig. Bovendien is uw bewering dat ze uit vrees voor hun eigen leven niets aan u hebben verteld weinig coherent met uw verklaring direct nadien dat ze wel een paar keer geprobeerd hebben S. vragen te stellen waaruit blijkt dat u het er wel met hen heeft over gehad (CGVS, p. 21). Indien ze zouden vrezen voor hun leven mag worden verondersteld dat er gewoonweg niet zou over gepraat worden in het algemeen. Op een andere manier heeft u niet meer geprobeerd informatie te bekomen over de arrestatie van S., hetgeen toch opmerkelijk is (CGVS, p. 22). De vaststelling dat u amper tot geen informatie kunt geven over de arrestatie van S. Q. ondermijnt uw bewering in Iran omwille van politieke activiteiten vervolgd te worden.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze omstandige motieven. Door te volharden in zijn verklaringen op het CGVS, te benadrukken dat S. in vrijheid werd gesteld en met de loutere herhaling van zijn eerder geuite bewering dat hij niet meer informatie kon verkrijgen omdat iedereen bang was, doet verzoeker in het geheel geen afbreuk aan voorgaande pertinente vaststellingen.

De Raad stipt hierbij aan dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent

de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in het land van herkomst. In casu kan niet blijken dat verzoeker de nodige actieve houding heeft aangenomen en de vereiste interesse heeft getoond teneinde de nodige duiding te kunnen verschaffen omtrent het lot van S. hoewel hij nog contacten heeft onderhouden met vrienden in Iran alsook met zijn echtgenote, moeder en zussen (persoonlijk onderhoud, p. 4-5), hetgeen afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van de ingeroepen vervolgingsvrees.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd:

“Dezelfde redenering kan overigens doorgetrokken worden met betrekking tot uw neef G. L. S., de zoon van uw oom aan moederszijde die – zo verklaart u - dezelfde problemen heeft ondervonden als u en S., maar terwijl S. werd opgepakt en u naar het buitenland gegaan bent, is uw neef in Iran gebleven waar hij op straat vermoord werd (CGVS p. 8). Hierover verder bevraagd kan u echter niet antwoorden wie hem vermoord heeft, noch door welke dienst. Geconfronteerd met de bedenking dat u dan ook niet kan weten waarom hij vermoord werd, komt u niet verder dan te stellen dat hij werd doorgeschoot door mensen in burger die rustig en niet bang of zenuwachtig waren en op basis hiervan bent u ervan overtuigd dat het om mensen van de overheid gaat (CGVS p. 8). Deze verklaring voldoet allerminst aangezien u zelf de moord op uw neef koppelt aan uw eigen vrees en u voorts nog in contact staat met familieleden in Iran. Uw verklaring dat u omwille van veiligheidsredenen geen informatie kon bekomen over zijn dood, is dan weer weinig coherent met uw verklaring dat u wel geprobeerd hebt informatie te achterhalen over de arrestatie van S. (CGVS, p. 21). Er kan dan ook van u verwacht worden dat u meer concrete informatie over de dood van uw neef kan meedelen. Ook vreemd is dat u het land bent ontvlucht maar dat uw neef, die zoals u aanhaalt dezelfde problemen als u had ondervonden (CGVS, p. 8), na een kort onderduiken, gewoon weer huiswaarts keerde en daarbij ook gewoon weer naar buiten ging. Het mag verwondering heten dat uw neef zoveel risico zou nemen door zich terug huiswaarts te begeven, indien u en hij dezelfde vervolgingsfeiten zouden gekend hebben.”

In het verzoekschrift wordt gerepliceerd dat verzoeker over de dood van zijn neef inlichtingen heeft ingewonnen over de precieze omstandigheden van zijn moord. Verzoeker licht toe dat zijn neef naar het dorp terugkeerde om op de veertigste de begrafenis van zijn moeder bij te wonen en tot zo ver verborgen was gebleven in een ander dorp. Verzoeker licht toe dat zijn neef drie dagen op de weg naar zijn gezinswoning werd gedood door een groep mannen.

De Raad moet evenwel vaststellen dat verzoeker wederom volhardt in zijn reeds afgelegde verklaringen op het CGVS en geenszins dienstige elementen aanhaalt die voorgaande bevindingen kunnen ontkrachten. Verzoeker blijft in gebreke concrete informatie bij te brengen aangaande de daders en de reden voor de moord op zijn neef en kan ook thans geenszins verklaren waarom zijn neef ook na het bijwonen van de begrafenis het risico zou nemen om buiten te komen en te wandelen in een soek (persoonlijk onderhoud, p. 8). De Raad herhaalt dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en de gevolgen ervan voor lotgenoten. In casu kan niet blijken dat verzoeker de nodige actieve houding heeft aangenomen en de vereiste interesse heeft getoond teneinde hieromtrent de nodige duiding te kunnen verschaffen hoewel hij nog contacten heeft onderhouden met vrienden in Iran alsook met zijn echtgenote, moeder en zussen (persoonlijk onderhoud, p. 4-5), hetgeen andermaal afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van de ingeroepen vervolgingsvrees.

De commissaris-generaal stipt daarnaast op goede gronden aan dat ook verzoekers verklaringen over de feiten die zijn echtgenote en vader ondervonden hebben, zijn geloofwaardigheid ondermijnen:

“Zo stelt u dat er op de dag dat u vertrok uit Iran een inval werd gedaan bij uw echtgenote thuis.

U verklaart dat er achteraf aan u werd gezegd dat dit door de Ettelaat was omdat zij enige tijd later telefonisch contact hadden opgenomen met uw vrouw (CGVS p. 6). Hierbij dient opgemerkt te worden dat u tijdens uw eerdere verklaringen bij DVZ nagelaten hebt deze telefonisch oproep naar uw vrouw te vermelden. U vermeldde er enkel dat de ordediensten haar proberen meenemen hebben bij de inval maar dat ze ervan afzagen omdat ze niet op de hoogte was van uw activiteiten en door toedoen van omstaanders (vragenlijst CGVS, d.d. 28/01/2020, vraag 5). Dat u dergelijke problemen, die overigens essentiële elementen in uw asielrelaas zijn, niet vermeldt bij DVZ maar pas later bij het CGVS, doet ernstige twijfels reizen over de geloofwaardigheid van deze problemen. Voorts stelt het CGVS vast dat u, met betrekking tot dit telefoongesprek van de Ettelaat naar uw vrouw, eerst verklaart dat uw vrouw een adres heeft gekregen om naartoe te gaan maar wanneer u gevraagd wordt welk adres haar dan werd doorgegeven, u uw verklaring verandert en stelt dat ze de volgende dag zouden terugbellen om haar een adres door te geven (CGVS p. 5). Gevraagd wat er vervolgens gebeurde, verklaart u dat uw vrouw gewoon haar telefoon heeft afgezet waarna ze geen problemen met de Ettelaat meer ondervonden heeft (CGVS p. 6). De tegenstrijdigheid betreffende de inhoud van het telefoongesprek en het opmerkelijke en weinig plausibele feit dat uw vrouw geen problemen meer ondervonden heeft met de Ettelaat nadat deze eerst een huiszoeking gedaan hebben, vervolgens telefonisch contact maakten en daarenboven daags nadien een antwoord van haar verwachtte, ondermijnt de geloofwaardigheid van de problemen die uw vrouw zou ondervonden hebben. Het is overigens eveneens onbegrijpelijk dat u terwijl u voor uzelf wel voorzorgsmaatregelen neemt bij uw vertrek uit Iran, u nalaat uw vrouw in kennis te stellen van nakende problemen met de autoriteiten (CGVS p. 7). Indien u daadwerkelijk het land bent ontvlucht met behulp van een handlanger, om zo de autoriteiten te ontlopen, mag

worden verwacht dat u uw vrouw enigszins op de hoogte zou hebben gebracht van nakende problemen (CGVS, p. 19). Vervolgens slaagt u er evenmin in de toenadering van de autoriteiten naar uw vader toe aannemelijk te maken. Zo is het niet geloofwaardig dat u deze feiten onvoldoende in een tijds kader kunt situeren. Als u namelijk gevraagd wordt wanneer uw vader gecontacteerd werd door de overheidsdiensten komt u niet verder dan te stellen dat dit voor corona was (CGVS p. 5). Ter verklaring waarom u niet specifiek kan zijn, stelt u dat u niet goed bent in data te onthouden (CGVS p. 5). U wordt vervolgens gevraagd om aan te geven hoeveel tijd er dan lag tussen het telefoongesprek dat uw vrouw had met de Ettelaat en het contact van de Ettelaat met uw vader maar ook nu kan u geen antwoord geven (CGVS pg.6). Er mag verwacht worden dat u deze problemen specifiek kan plaatsen in de tijd temeer u nog contact hebt met uw familieleden en u dus in de mogelijkheid bent u hierover te informeren. Dat u dit nalaat, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van deze problemen. Bovendien lijkt het weinig aannemelijk dat de autoriteiten uw vader zouden vragen om u te overtuigen samen te werken met hen en hij de volgende dag al een antwoord diende te geven (CGVS, p. 6). Dat de autoriteiten enkel zo'n algemene vraag zouden gesteld hebben en al onmiddellijk antwoord zouden hebben verwacht, is opmerkelijk. Bovendien is het frappant dat u helemaal niets kunt zeggen over de personen of dienst die uw vader contacteerden. Behalve de algemene benaming 'Ettelaat' weet u niet wie exact uw vader gebeld heeft, weet u niet of het dezelfde persoon was die uw echtgenote had gecontacteerd en weet u niet met wie exact uw vader heeft gesproken op de rechtbank. Verwacht mag worden dat u zich toch enigszins iets gedetailleerder zou vergewissen van de feiten die betrekking hebben op uw problemen met de Iraanse autoriteiten, indien geloofwaardig."

Verzoeker stelt dat hij zijn familie heeft ondervraagd over de inval, de telefonische onderhouden met de Ettelaat en over de ondervragingen van zijn vader. In dit verband wordt toegelicht dat de aanval van de woonplaats plaatsvond op 07.04.1398, dat verzoekers computer werd meegenomen, dat ook zijn echtgenote ging meegenomen worden maar burens hebben ingegrepen, dat de aanvallers met vier waren in burger in een Peugeot 405, dat op 15.04.1398 de oproeping voor de rechtbank werd geleverd en dat de eerste telefonische oproep aan verzoekers echtgenote dateert van de elfde maand van 1398. Inzake deze telefonische oproep wordt aangegeven dat verzoeker hierover bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) op 28 januari 2020 niet heeft kunnen praten omdat deze oproep toen nog niet plaats had gevonden. Verder wordt aangevoerd dat zijn echtgenote tijdens deze oproep werd gevraagd om met verzoeker te praten en zij hen met verzoeker in contact moest brengen, dat de volgende dag de echtgenote werd teruggebeld en zij de telefoon heeft afgezet, dat zij een derde keer werd gebeld op 14.02.202 (15.11.1398) waarbij zij werd opgelegd hun oproeping te beantwoorden hetgeen zij heeft geweigerd waardoor gezien deze weigering zij de plaats niet hebben bepaald. Verzoeker voegt hier nog aan toe dat zijn echtgenote hen het telefoonnummer van haar schoonvader heeft gegeven en deze op 15.02.2020 (16.11.1398) werd gecontacteerd met de boodschap: "Wij zijn van Ettelaat. Wij willen met uw zoon praten. Zoniet moet u komen", waarop zijn vader naar de revolutionaire rechtbank te Ahvaz ging op 16.02.2020 (17.11.1398) waar hem een kap over zijn hoofd werd getrokken en hij naar een geheime plaats werd gebracht alwaar hij door twee personen werd ondervraagd als volgt: "Men weet dat uw zoon in België is en lid van de separatistische Arabische partij is. Zeg hem hier terug te komen om samen te werken en aan te geven" waarbij de eerste Farsi sprak en de tweede Arabisch. Tevens wordt in dit verband nog aangestipt dat verzoekers vader daarna werd teruggebracht naar de revolutionaire rechtbank en werd vrijgelaten waarop de vader verzoeker de volgende dag op WhatsApp heeft gecontacteerd op 17.02.2020 (18.11.1398) maar verzoeker natuurlijk een terugkeer en samenwerking weigerde.

De Raad stipt ten eerste aan dat verzoeker met zijn post factum toevoegingen niet kan overtuigen waar hij zijn ommissie bij de DVZ tracht te verklaren. Op het CGVS gaf verzoeker immers duidelijk aan dat het telefonisch gesprek van zijn echtgenote zich situeerde ongeveer één of twee maand na de inval op zijn woning en zijn vertrek uit zijn land van herkomst, dewelke zich situeerden eind juni 2019, en hij hiervan nog diezelfde dag werd ingelicht (persoonlijk onderhoud, p. 5). Zodoende kan verzoeker in zijn verzoekschrift plots geenszins dienstig voorhouden als zou zijn echtgenote slechts maanden later, in de elfde maand zijnde ongeveer februari 2020, zijn opgebeld. Dat hij dusdanig tegenstrijdige verklaringen aflegt over het moment waarop de Ettelaat zijn vrouw telefonisch zou hebben benaderd, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielmotieven.

Evenmin kan verzoeker zijn tegenstrijdige verklaringen opheffen omtrent de telefonische toenadering door de Ettelaat ten aanzien van zijn echtgenote. Verzoeker reikt in het verzoekschrift ter verklaring van de voormelde discrepanties geen valabele argumenten aan. Integendeel legt hij andermaal verklaringen af die geenszins rijmen met zijn eerdere gezegden. Immers maakte verzoeker initieel gewag van slechts één telefoongesprek, waarbij hij duidelijk aangaf dat zijn echtgenote tijdens dit gesprek een adres kreeg om naartoe te gaan (persoonlijk onderhoud, p. 5). Vervolgens wijzigde hij deze verklaring, gaf hij aan dat zijn vrouw werd gebeld, dat er werd aangegeven dat er de volgende dag zou worden teruggebeld om een adres door te geven (hetgeen overigens op zich een bevreemdende verklaring is daar niet kan worden ingezien waarom de Ettelaat dit adres niet onmiddellijk zou hebben gegeven) en stelde hij dat zijn vrouw vervolgens haar telefoon uitzette en geen verdere problemen meer ondervond met de Ettelaat (persoonlijk onderhoud, p. 5-6). In het verzoekschrift wijzigt verzoeker zijn verklaringen echter opnieuw, en dit op ingrijpende wijze. Heden beweert hij immers dat zijn vrouw een eerste keer werd opgebeld met de vraag om contact te leggen met verzoeker, dat zij een dag later terug werd opgebeld doch haar telefoon afzette en dat zij daarna nog een derde keer

werd opgebeld met de vraag om de oproeping te beantwoorden. Zij zou echter hebben geweigerd en daarom werd er geen adres doorgegeven. Dat verzoeker dermate tegenstrijdige verklaringen aflegt over de telefonische benadering van zijn vrouw door de Ettelaat, doet manifest afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn vermeende problemen en vrees.

Waar verzoeker aangaande het gebrek aan enige voorzorgsmaatregelen voor zijn echtgenote nog aanvoert dat zijn echtgenote niet op de hoogte was van zijn activiteiten omdat de vrouw in de Arabische cultuur niet om de hoogte wordt gehouden van (politieke) activiteiten en het bovendien noodzakelijk was om hierover niet te praten ook niet met zijn vrouw, kan verzoeker geenszins verweerders bevindingen hieromtrent ontkrachten. Ook indien het in de Arabische cultuur niet de gewoonte is dat verzoeker met zijn echtgenote sprak over zijn (politieke) activiteiten, hetgeen overigens een bewering is die hij op generlei wijze staft, en ook indien en net omdat hij schrik had, kon evenwel redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij zijn echtgenote toch enigszins zou hebben gewaarschuwd of hebben ingelicht van mogelijke, nakende problemen met de autoriteiten.

Inzake de toenadering van verzoekers vader door de autoriteiten moet de Raad vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt de hoger weergegeven motieven om te buigen. Uit verzoekers verklaringen op het CGVS blijkt duidelijk dat hij aldaar in het geheel niet bij machte bleek om het telefoontje ten aanzien van zijn vader te situeren in de tijd en dat hij dit evenmin kon situeren ten aanzien van het telefoontje of de telefoontjes naar zijn echtgenote. Dat hij hierover in het verzoekschrift alsnog een aantal bijkomende verklaringen aflegt en plots wel specifieke data kan opgeven, doet hieraan geenszins afbreuk. Integendeel zet dit net extra in de verf dat verzoeker heeft nagelaten zich hierover eerder terdege te informeren. Dat hij zulks naliet, getuigt wederom van een gebrek aan interesse in zijn voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn vermeende vrees voor vervolging. De vaststelling omtrent het onaannemelijke karakter van de door hem geschetste gang van zaken, laat verzoeker bovendien onverlet. Eveneens dient te worden opgemerkt dat het niet geloofwaardig is dat verzoekers vader, nadat deze de Ettelaat ervan in kennis stelde dat verzoeker niet wenste mee te werken, met deze dienst geen verdere problemen meer zou hebben gekend (persoonlijk onderhoud, p. 7).

Betreffende de neergelegde documenten ter staving van de hierboven aangehaalde problemen, motiveert de commissaris-generaal omstandig:

"Tot slot legt u ter ondersteuning van de aangehaalde problemen een oproepingsbrief van de rechtbank van (fonetisch) Enkilibe/Al Ikilab voor waarin zou staan dat u zich dient aan te melden op de rechtbank omdat u zou verteld hebben dat de Iraanse staat slechts is. Met betrekking tot de oproepingsbrief dient ten eerste opgemerkt te worden dat de brief een kopie betreft waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Op basis van de kopie die u voorlegt is evenmin uit te maken of het een kopie van een officieel document is. Er is geen officiële stempel of logo op het voorgelegde document terug te vinden. Daarenboven is het document quasi onleesbaar. Aangezien het document moeilijk leesbaar is, werd u gevraagd zelf de inhoud weer te geven. Wanneer u wordt gevraagd de inhoud te vertalen zegt u dat dit voor u moeilijk is om juist te vertalen, gezien dit document in het Farsi is geschreven (CGVS, p. 17). Het mag verwondering heten dat u dit document niet aan een landgenoot in België zou hebben voorgelegd die het Farsi machtig is, eens u het ontvangen had, om zo de correcte inhoud te weten te komen. Uw desinteresse hierin ondermijnt nog maar eens uw geloofwaardigheid. Gevraagd welke reden van oproeping er staat vermeld, komt u dan ook niet verder dan te stellen dat de beschuldiging 'zaken over de Iraanse staat vertellen' is. Een datum waarop deze beschuldiging betrekking heeft noch een wetsartikel op basis waarvan u werd opgeroepen voor de rechtbank zouden vermeld staan (CGVS p. 17-18). Het document werd ter vertaling voorgelegd en hieruit blijkt dat de brief afkomstig zou zijn van de revolutionaire rechtbank van Ahwaz, maar de naam aan wie het document gericht is, is niet leesbaar. Bovendien blijkt uit de vertaling dat er geen nummer noch een handtekening is van de agent die de brief heeft afgeleverd. Op basis van bovenvermelde vaststellingen kan er dan ook weinig bewijswaarde gehecht worden aan de oproepingsbrief zelf. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw motieven eens te meer. In de kantlijn dient eveneens te worden opgemerkt dat aan dergelijk document sowieso maar bewijswaarde kan worden toegekend indien het wordt ondersteund door geloofwaardige verklaringen, hetgeen niet het geval is. Bijgevolg kan de brief de vaststellingen aangaande de ongeloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen niet weerleggen."

Bij gebrek aan enig dienstig verweer maakt de Raad deze pertinente motieven, die steun vinden in het dossier, tot de zijne.

In acht genomen wat voorafgaat oordeelt verweerder nog met reden:

"Bovenstaande vaststellingen leiden ertoe dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen door de Iraanse autoriteiten gezocht te worden omwille van uw hulp bij de overstromingen in Ahwaz. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat de hulpacties waaraan u in 2019 deelnam, en die de directe aanleiding voor uw aangehaalde problemen vormden, op zich niet verbonden waren met enige partijpolitieke activiteiten (CGVS, p. 12). U verklaart dat u als sympathisant niet echt activiteiten uitvoerde maar wel het gedachtegoed verspreidde. Gevraagd hoe u het gedachtegoed dan verspreidde verwijst u terug naar de hulpacties bij de overstromingen en zegt u uiterst algemeen dat u met de mensen sprak en vertelde dat de overstromingen bewust gecreëerd werden om hen weg te jagen uit het vaderland en jullie voor alle hulp gingen zorgen"

(CGVS, p. 12). Meer haalt u niet aan. Het mag verwondering heten dat de Iraanse overheid enkel en alleen op basis van deze algemene verklaringen u wenst te vervolgen. Te meer daar u alles op eigen initiatief organiseerde en uw hulp niet georganiseerd werd vanuit een politieke oppositiepartij (CGVS, p. 12). De voorgelegde foto's tonen aan dat er daadwerkelijk hulpacties gaande waren naar aanleiding van de overstromingen maar kunnen verder niet bevestigen of u noch uw neef of vriend S. daarbij aanwezig waren, laat staan dat erop te zien is dat u er politieke boodschappen verkondigde en er vervolging door vreest. U haalt namelijk aan niet zelf op de foto's te zien te zijn (CGVS, p. 16)."

Verzoeker laat deze pertinente overwegingen volledig ongemoeid zodat deze overeind blijven.

Met betrekking tot verzoekers politieke activiteiten wordt in de bestreden beslissing terecht geoordeeld:

"Ter staving van uw betrokkenheid bij de politieke partij Arab Front for Liberation of Alahwaz legt u een document voor afkomstig van het Arab Front for liberation of Alahwaz, met hoofdzetel in Nederland, waarin overigens niets meer vermeld wordt dan dat u sympathisant bent voor de partij en u uw land diende te ontvluchten. Zo wordt er bijvoorbeeld niet in vermeld hoelang u al als sympathisant aan de partij verbonden bent. Uit de screenshot van uw Whatsapp-conversatie met A. H., dewelke u op vraag na het persoonlijk onderhoud hebt overgemaakt, blijkt dat het voorgelegde document van de partij u werd overgemaakt op 10 juli 2020, hetgeen vermoedens doet rijzen dat het document op uw vraag en in het kader van uw verzoek om internationale bescherming werd opgesteld waardoor het, ook gezien de summiere inhoud, weinig toegevoegde bewijswaarde heeft. Het gesolliciteerd karakter ontnemt het stuk namelijk zijn objectieve bewijswaarde. Wat betreft uw politieke activiteiten blijkt verder uit uw verklaringen dat u voorafgaand aan het jaar 1396 (2017/2018 Gregoriaanse kalender) ook deelnam aan protesten en in 1396 zelf deelnam aan een betoging. U legt hierbij een document voor dat een Arabische slogan bevat afkomstig van het Instagramprofiel van een zekere S. A. en dat u deze slogan bij dergelijke protesten verspreidde (CGVS, p. 10). Uit deze foto blijkt echter allerminst dat u deze zou hebben verspreid. Wat er ook van zij, de Iraanse autoriteiten zijn niet op de hoogte van uw deelname aan deze protesten, geeft u zelf aan (CGVS, p. 11). Niettemin u mogelijks wel enige sympathie koestert voor de politieke partij Arab Front for Liberation of Alahwaz toont u bijgevolg geenszins aan dat dit ook geweten is door de Iraanse autoriteiten, noch dat u daarvoor bij terugkeer vervolging dient te vrezen. Inzake uw politiek profiel kan op heden dan ook geen gegronde vrees voor vervolging bij een eventuele terugkeer weerhouden worden. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u sinds uw vertrek uit Iran via uw neef wel contact heeft met enkele leden van de partij die haar hoofdkwartier houdt in Nederland, maar dat u geen idee hebt van enige buitenlandse activiteiten van de partij (CGVS, p. 12). Meer nog, één van de verantwoordelijken van de partij in België, A. H., zou u voorgesteld hebben om lid te worden hetgeen u geweigerd hebt omdat u geen lid wil worden uit vrees voor uw leven. Gevraagd waarom u vreest voor uw leven indien u in België lid zou worden van de partij, verklaart u dat u zich afvraagt of de Belgische staat u wel voldoende veiligheid zou kunnen garanderen (CGVS, p. 13). Los van het feit dat deze laatste bedenking haaks staat op uw verzoek om internationale bescherming te krijgen van België, geeft uw weigering eveneens aan dat uw betrokkenheid bij de partij eerder gering is. U hebt bijgevolg niet aannemelijk gemaakt dat u na uw vlucht uit Iran alsnog in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen bent omwille van uw politiek activisme.

Ook met betrekking tot uw politieke profiel kan u niet aannemelijk maken dat u hierdoor in het vizier van de Iraanse autoriteiten staat. U stelt dat u actief bent op facebook waar u sociaal-politieke activiteiten op heeft. Vreemd genoeg schrijft u enerzijds zelf uw profielnaam op, namelijk 'A. A.' (CGVS, p. 9) om dit na de pauze tijdens uw persoonlijk onderhoud al te corrigeren naar 'A. F. A. A.' (CGVS, p. 18). Dit ondermijnt uw directe band met dit profiel. Bovendien dient te worden opgemerkt dat sowieso beide profielen uw eigen naam niet bevatten en u zelf verklaart dat het een persoonlijk profiel is wanneer u gevraagd wordt of 'A. A.' een openbaar profiel is of niet (CGVS, p. 9). Bijgevolg kan niet weerhouden worden dat u op basis van eventuele sociaal-politieke facebookberichten op dit profiel in het vizier van de Iraanse autoriteiten loopt en zou lopen bij terugkeer. Voorts is het in het licht van uw overige verklaringen weinig waarschijnlijk dat de autoriteiten u toedichten aanhanger van een Ahwaz-partij te zijn. U stelt namelijk zelf dat u een sympathisant van de partij Arab Front for Liberation of Alahwaz (AFLA) bent sinds het Iraanse jaar 1394 of 1395 (hetgeen overeenkomt met 2015 of 2016 in de Gregoriaanse kalender) maar dat het door de autoriteiten niet geweten is dat u sympathisant bent (CGVS, p. 11)."

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen valabele argumenten aan. Integendeel bevestigt hij eenduidig dat hij geen lid is van de voormelde partij en zich als dusdanig nog nooit in het openbaar heeft vertoond. Waar hij herhaalt dat dit te wijten is aan de schrik, dient samen met verweerder te worden vastgesteld dat dit niet kan worden gevolgd. Dit staat immers haaks op het gegeven dat hij in België een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Bovendien bleek verzoeker niet enkel te hebben geweigerd lid te worden van deze partij doch bleek hij zich eveneens niet te hebben geïnformeerd over de activiteiten in het buitenland. Aldus vertoont verzoeker slechts een zeer geringe betrokkenheid bij deze partij. Nog los van de beweemde verwarring in hoofde van verzoeker omtrent zijn Facebookprofiel en Instagramprofiel, blijkt uit het voorgaande verder genoegzaam dat geen van beide profielen zijn eigen naam bevatten, dat verzoeker zelf aangaf en aangeeft dat het om persoonlijke profielen ging en dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker op basis van de berichten op deze profielen in de negatieve aandacht zou staan of dreigen te komen van de Iraanse autoriteiten. Verzoeker bevestigt zulks overigens uitdrukkelijk in het

verzoekschrift. Hij geeft immers andermaal duidelijk aan dat zijn Instagramprofiel, blijkens zijn eerdere verklaringen net als zijn Facebookprofiel, een persoonlijk profiel is en dat er op zijn Facebook weinig informatie is opgenomen om problemen te vermijden. Daarenboven verklaarde hij op het CGVS uitdrukkelijk dat de Iraanse autoriteiten niet op de hoogte zijn van het gegeven dat hij sympathisant is van voormelde partij en dat hij ten gevolge hiervan nooit eerder problemen kende (persoonlijk onderhoud, p. 11). Gelet op het voorgaande, toont verzoeker niet aan dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn of dreigen te komen van zijn overigens bijzonder beperkte politieke engagement en maakt hij in het geheel niet aannemelijk dat hij bij een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst en ten gevolge van zijn politieke activiteiten in de negatieve aandacht zou riskeren te staan van de Iraanse autoriteiten; laat staan dat hij aannemelijk zou maken dat dit in zijner hoofde zou (kunnen) leiden tot ernstige problemen.

Verzoeker laat de bestreden beslissing voorts volledig onverlet waar gemotiveerd wordt:

“Tijdens uw gehoor bij DVZ gaf u naast de problemen naar aanleiding van de hulpacties ook aan dat uw vrees bij terugkeer afkomstig was van uw deelname aan een betoging in 1396. Wat de gebeurtenissen in 1396 betreft, namelijk de betoging waaraan u deelnam en waaraan u een hoofdwonde aan overhield en waarbij ook uw woning beschoten werd, dient er te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk maakt dat u ingevolge deze gebeurtenissen op heden enige vrees voor vervolging dient te koesteren. U legde weliswaar foto's van uw hoofdwonde, alsook kopies van een CT-scan van deze wonde, documenten inzake uw opname in het ziekenhuis en foto's van kogelinslagen in uw woning voor, maar er dient vastgesteld te worden dat de opgelopen en ondertussen genezen hoofdwonde noch de kogelinslagen in uw woning aantonen dat u persoonlijk geveiseerd werd (CGVS, p. 15). Deze foto's tonen niet aan waar en hoe u deze verwondingen opliep, de kogelinslagen tonen dan weer niet aan dat het uw huis betreft. Zoals blijkt uit uw verklaringen geeft u bij het CGVS zelf aan dat u naar aanleiding van deze betoging geen actuele vrees koestert (CGVS, p. 19), dat de kogelinslagen willekeurig waren (CGVS, p.15) en dat u niet weet wie u de verwonding aan uw hoofd heeft toegebracht (CGVS, p.15). Gelet op het voorgaande, zijn er goede redenen om aan te nemen dat u ingevolge uw deelname aan de betogingen op heden geen vervolgingsproblemen dient te vrezen bij terugkeer.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze niet aanvecht of betwist, onverminderd gelden.

Tevens wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt:

“Tot slot kan vastgesteld worden dat u Iran via de luchthaven op een legale manier hebt kunnen verlaten. U was namelijk voor de problemen al van plan Iran tijdelijk te verlaten en had reeds een visum aangevraagd en gekregen om familie in België te bezoeken (CGVS, p.14). Naar aanleiding van de arrestatie van uw vriend S. enkele dagen voor uw vertrek vreesde u echter dat men u mogelijk zou arresteren op de luchthaven. U geeft dan ook zelf aan een beroep gedaan te hebben op een tussenpersoon die voor u de nodige stempels in het paspoort kon bemachtigen en die u via een alternatieve route in de luchthaven tot het vliegtuig geleid heeft (CGVS pg. 19). Hierbij is het op zich al opmerkelijk dat u gezien uw aangehaalde vrees alsnog het risico neemt om het land legaal via de luchthaven te verlaten. Doch aangezien u het land uiteindelijk op legale manier verlaten hebt, houdt dit in dat u bij een eventuele terugkeer geen problemen op de luchthaven hoeft te verwachten naar aanleiding van een illegaal vertrek.”

Door te verwijzen naar zijn verklaringen op het CGVS dat hij door een andere weg dan de normale toegangspoort werd geleid door A., kan verzoeker geenszins een ander licht werpen op voorgaande concrete motieven.

In tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, heeft verweerder ten slotte wel degelijk rekening gehouden met de opgeworpen discriminatie ten aanzien van Arabieren:

“Tijdens het gehoor bij DVZ haalde u tenslotte nog aan dat u net als alle Arabieren in Ahwaz problemen hebt gehad. Zo mag u uw eigen taal niet spreken, mag u geen traditionele kledij dragen en wordt u gediscrimineerd op de arbeidsmarkt. Aan het einde van uw gehoor op het CGVS haalt u eveneens aan dat u niet vrij was om de naam van uw kind te kiezen. U wilde hem F. noemen maar dit werd u verboden (CGVS, p. 23). Het CGVS is op de hoogte van de situatie van Arabieren in Iran maar er dient geconcludeerd te worden dat u persoonlijk wel degelijk hebt kunnen studeren en werken in Iran (CGVS, p. 3). U heeft twee hogere opleidingen kunnen volgen en bent na uw studies onmiddellijk beginnen werken (CGVS, p. 3). Dat de Iraanse overheid algemene kledij- en taalvoorschriften in de openbare ruimte oplegt en u uw eerste naamkeuze diende aan te passen, is onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien geeft u zelf te kennen dat er niets mis is met de huidige naam van uw zoon (CGVS, p. 23).”

Verzoeker betwist noch weerlegt in zijn verzoekschrift op enige concrete wijze voorgaande appreciatie.

Waar middels verzoekers aanvullende nota van 8 maart 2024 algemene informatie uit 2006, 2018 en 2020 wordt bijgebracht in verband met de discriminatie van Arabieren, moet de Raad vaststellen dat verzoeker hiermee in zijner hoofde als Arabier geen persoonlijke gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk maakt in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de

Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt immers geen informatie bij waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de actuele situatie voor de etnische Arabieren uit Ahwaz in Iran van zulke aard zou zijn dat het loutere gegeven etnisch Arabier te zijn en een loutere aanwezigheid op het Iraanse grondgebied zouden (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin. Dat dit zo zou zijn en/of dat verzoeker in dit kader ook maar iets te vrezen zou hebben, kan gelet op verzoekers eigen verklaringen en gelet op de beschikbare landeninformatie daarenboven hoegenaamd niet worden aangenomen.

Verzoeker kan met zijn verwijzing naar algemene informatie omtrent discriminatie van Arabieren zodoende in het geheel niet aantonen of aannemelijk maken dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk zou riskeren te worden geviséerd of vervolgd dit gelet op de hoger weergegeven concrete motieven die betrekking hebben op zijn individuele omstandigheden als Arabier in Iran.

2.3.4.3. Wat de situatie betreft van terugkeerders merkt de Raad volledigheidshalve op dat uit de recente COI focus "*IRAN- Surveillance van de diaspora door de Iraanse autoriteiten*" van 10 mei 2023 bijgebracht door verweerder middels diens aanvullende nota, niet kan worden afgeleid dat een loutere terugkeer vanuit het buitenland naar en aanwezigheid op het Iraanse grondgebied zouden kunnen volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de vluchtelingenrechtelijke zin, of tot een reëel risico op ernstige schade, in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker legt geen andere informatie neer waaruit het tegendeel blijkt.

De meeste in het buitenland wonende Iraniërs ondervinden doorgaans geen problemen bij terugkeer. Profielen van personen die in de verslagperiode (1 maart 2020 tot en met 31 maart 2023) van de COI Focus van 10 mei 2023 toch problemen kenden met de Iraanse autoriteiten bij terugkeer, zijn personen met een dubbele nationaliteit en Iraanse atleten die in het buitenland hun steun betuigen aan de straatprotesten in Iran (p. 31). Er werden verder geen verifieerbare berichten gevonden van afgewezen verzoekers om internationale bescherming vanuit Europa die na een terugkeer naar Iran ernstige problemen hebben ondervonden met de Iraanse autoriteiten en de geraadpleegde experts maken evenmin melding van grote problemen (p. 30-35). Hierbij wordt aangestipt dat het aanvragen van internationale bescherming in het buitenland op zichzelf in Iran niet strafbaar is (p. 9). De Iraanse overheden hebben verder doorgaans weinig interesse in het strafrechtelijk vervolgen van afgewezen Iraanse asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. De Iraanse autoriteiten schenken aan dergelijke personen en aan hetgeen zij hebben gezegd of gedaan in het buitenland en op het internet hebben geplaatst over het algemeen (nog steeds) weinig aandacht en personen die terugkeren naar Iran die geen risicoprofiel vertonen, die nog niet in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten en die door deze autoriteiten niet als bedreiging worden gezien, ondervinden doorgaans geen problemen bij een terugkeer naar Iran. De behandeling van terugkeerders, inclusief afgewezen verzoekers om internationale bescherming, is afhankelijk van hun profiel voor hun vertrek uit Iran en hun activiteiten bij terugkeer. Het zijn vooral personen die al een hoog profiel hadden, in het bijzonder politieke activisten, die bij een terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Tenzij zij voor hun vertrek uit Iran al in de negatieve aandacht stonden van de Iraanse overheden, kan worden aangenomen dat terugkeerders in het algemeen de aandacht van de Iraanse overheden waarschijnlijk niet zullen trekken en een laag risico lopen op monitoring, mishandeling of discriminatie (p. 33-35). De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat een loutere mogelijkheid van een behandeling die raakt aan vervolging of ernstige schade niet voldoende is.

Er dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoeker, de reeds hoger gedane vaststellingen in acht genomen, het bestaan van risicofactoren in zijn hoofdte niet aantoonde of aannemelijk maakte. De Raad herhaalt hierbij dat het vluchtrelaas van verzoeker ongeloofwaardig werd bevonden en hij niet heeft aangetoond dat hij vóór zijn (legaal) vertrek uit Iran reeds in het vizier stond van de Iraanse autoriteiten.

Uit de landeninformatie blijkt verder dat de Iraanse autoriteiten vooral personen monitoren die zij als een bedreiging zien, bijvoorbeeld omdat zij reeds eerder in de verhoogde aandacht van de Iraanse autoriteiten stonden, omdat zij bekendheid genieten of politieke activisten zijn, *quod non in casu*.

Uit de COI Focus van 10 mei 2023 blijkt voorts dat terugkeerders bij aankomst op de Iman Khomeini International Airport (IKA) in Teheran (nog steeds) onderworpen worden aan veiligheids- en mogelijks ook andere controles (p. 26 e.v.). Iraniërs die met een gewoon paspoort terugreizen worden door de Iraanse autoriteiten over het algemeen als gewone reizigers beschouwd. Iraniërs die gedwongen terugkeren of Iraniërs die met een *laissez-passer* reizen worden bij aankomst op de IKA luchthaven aan een nader onderzoek onderworpen aan de hand van een ondervraging. De Iraanse immigratiepolitie ondervraagt gedwongen terugkeerders of terugkeerders met een *laissez-passer* over de omstandigheden van hun vertrek uit Iran, om na te gaan of er sprake is van een illegale uitreis, alsook over de reden van een eventueel verzoek om internationale bescherming in het buitenland (p. 29-30). Verder blijkt dat er sinds eind 2021 – begin 2022 verschillende in Europa wonende Iraniërs, waaronder Iraniërs met een dubbele nationaliteit, vluchtelingen en Iraniërs die in het buitenland verblijven, bij aankomst op de luchthaven worden ondervraagd nadat ze door de paspoortcontrole zijn gegaan en een inreisstempel ontvangen hebben. Daarbij hangt het van de individuele omstandigheden in een zaak af of iemand na terugkeer wordt ondervraagd (p. 28).

Blijkens de landeninformatie is er voorts geen sprake van een systematische controle van sociale media-profielen op de luchthaven. Wanneer dit wel gebeurt, is dit voornamelijk bij terugkeerders van wie een vermoeden bestaat van activisme of illegale activiteiten. Sociale media zijn verder van bijzonder belang wanneer een terugkeerder veel volgers heeft. Een van de geraadpleegde cybersecurityexperten verklaart het dan weer waarschijnlijk dat de Iraanse autoriteiten vragen naar de sociale media-profielen van jonge mensen die in westerse landen wonen waarin het regime geïnteresseerd is, zoals Canada, de Verenigde Staten, het Verenigd Koninkrijk, Frankrijk en Nederland en dat bepaalde werkprofielen van terugkerende personen die in het Westen wonen gescreend zullen worden (*ibid.*, p. 29).

De Raad merkt op dat uit de COI Focus van 10 mei 2023 blijkt dat Iran sinds geruime tijd het beleid hanteert om geen gedwongen terugkeer te aanvaarden (p. 24). Een terugkeer met een *laissez-passer* leidt luidens deze COI Focus (p. 29-35) tot nader onderzoek aan de hand van een ondervraging bij aankomst in Iran, omdat dit zou kunnen betekenen dat iemand illegaal is uitgereisd en dat terugkeerders met een *laissez-passer* worden gemarkeerd als personen die om internationale bescherming hebben verzocht, waardoor deze mogelijks zullen ondervraagd worden over de reden van het beschermingsverzoek, de omstandigheden van hun vertrek uit Iran en waarom ze reizen met een *laissez-passer*. Nog volgens de COI Focus van 10 mei 2023 duren de verhoren bij aankomst van terugkeerders met een *laissez-passer* een half uur tot een uur, al kan dit langer zijn indien de terugkeerder ontwijkend antwoordt of als de Iraanse autoriteiten vermoeden dat de terugkeerder in het verleden criminele feiten heeft gepleegd. Arrestatie en mishandeling zijn bij een dergelijke ondervraging niet gebruikelijk. Het loutere gegeven dat verzoeker, die Iran legaal is uitgereisd (Verklaring DVZ van 28 januari 2020, p. 12), bij binnenkomst in Iran mogelijks ondervraagd zal worden naar de redenen van zijn vertrek en asielrelaas betekent niet zonder meer dat hij bij terugkeer een reëel risico loopt op mishandeling. Dit gegeven kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen.

Tot slot blijkt uit voormelde COI focus van 10 mei 2023 at niettegenstaande Iran één van de belangrijkste actoren van transnationale repressie is, de capaciteit van de Iraanse autoriteiten om de sociale media van haar burgers in het buitenland te monitoren niet onbepert is, dat hoofdzakelijk activisten in ballingschap, doch niet alle, worden gemonitord, dat het regime prioriteiten stelt op basis van haar belangen en dat deze kunnen wijzigen. Volgens de geraadpleegde cybersecurityexpert liggen de prioriteiten thans bij journalisten en activisten van etnische minderheden en ook milieuactivisten. De hoofddoelstelling van de surveillanceactiviteiten in het buitenland, hoofdzakelijk via het online monitoren van openbare informatie op het internet, is het maken van profielen over de doelwitten en het in kaart brengen van netwerken (p. 20). De internetsurveillance is sinds de dood van Mahsa Amini in september 2022 en de daarop volgende straatprotesten naar alle waarschijnlijkheid opgevoerd (p. 22-23). De hoeveelheid kritiek die een persoon uit op het regime is overigens geen grote factor in het vergroten van het risico dat een cyberdissident in ballingschap gemonitord wordt, doch de invloed die een persoon heeft bepaalt of deze een prioriteit vormt voor het regime waarbij bijvoorbeeld het hebben van 10.000 volgers niet belangrijk wordt geacht (p. 20-21). In casu moet beklemtoond worden dat verzoekers vluchtrelaas ongelofwaardig werd bevonden en verzoeker, wiens sociale media profielen persoonlijk zijn en zijn eigen naam niet bevatten, ook geen groot politiek engagement aannemelijk heeft gemaakt waaruit, gelet op de beschikbare landeninformatie, een beschermingsnood blijkt.

Verzoeker brengt geen informatie aan die voorgaande analyse kan ontkrachten.

Gelet op het vaststaand ongelofwaardig vluchtrelaas, kan niet blijken dat verzoeker eerder in de negatieve aandacht heeft gestaan van de Iraanse autoriteiten noch kan uit de elementen in het rechtsplegingsdossier blijken dat hij anderszins voor hen een persoon van belang zou zijn. Verzoeker toont nergens aan dat hij in de negatieve aandacht van de Iraanse autoriteiten staat, in ieder geval niet meer dan andere afgewezen verzoekers om internationale bescherming die terugkeren naar Iran. Er zijn geen concrete aanknopingspunten dat verzoeker bij terugkeer naar Iran als een risico of bedreiging zal worden beschouwd en aan een reëel gevaar voor vervolging of ernstige schade zal worden blootgesteld. De Raad merkt hierbij volledigheidshalve overigens op dat verzoeker, ondanks de bijgebrachte oproepingsbrief waaraan weinig bewijswaarde kan worden gehecht, uitdrukkelijk verklaarde niet veroordeeld te zijn geweest door een rechtbank en geen kennis te hebben van een hangend proces (Vragenlijst van 28 januari 2020, vraag 2).

Waar verzoeker middels zijn aanvullende nota van 11 maart 2024 een brief bijbrengt van zijn zus waarin wordt gesteld dat zij op 3 februari 2024 werd vastgehouden aan de internationale luchthaven te Teheran en werd ondervraagd onder meer aangaande haar broer die op een "blacklist" zou staan, en zij haar gedwongen voelde om het telefoonnummer van haar broer mee te delen, oordeelt de Raad dat dergelijke brief uitgaande van de zus met een gesolliciteerd karakter zonder dat verdere stavingsstukken worden gebracht om deze getuigenis en de erin vermelde elementen te staven en zonder dat blijkt dat dergelijke ondervraging van de zus concrete, ernstige gevolgen heeft gehad voor haar laat staan voor verzoeker nu geenszins wordt aangevoerd noch aangetoond dat verzoeker ondertussen werd gecontacteerd en daadwerkelijk zou vervolgd worden, in de huidige stand van zaken niet afdoende is om een ander licht te werpen op het ongelofwaardig

bevonden relaas van verzoeker gelet op voorgaande vaststellingen en de bovenstaande analyse mee in acht genomen.

2.3.4.4. De overige door verzoeker op het CGVS neergelegde documenten kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

2.3.4.5. Uit wat voorafgaat is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan het aangebrachte vluchtrelaas of aan de door verzoeker ingeroepen vrees.

De Raad meent dat verzoeker zich dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dit ongeloofwaardig bevonden relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

2.3.4.6. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

De subsidiaire beschermingsstatus kan worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon impliceert. In hoofde van verzoeker kan bijgevolg geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud kreeg verzoeker de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.10. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

2.3.11. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend vierentwintig door:

H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU